

Όταν έχουμε ταπεινό φρόνημα, δεν μπορούμε να είμαστε υποκριτές (Στάρετς Αμβρόσιος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Πρέπει να ζούμε με ευθύτητα, χωρίς υποκρισίες και φαρισαϊσμούς». «Να ομοιάζει η πορεία της ζωής μας με την πορεία της ρόδας. Στην ρόδα ένα σημείο εγγίζει στην γή και το υπόλοιπο μέρος της βρίσκεται ανυψωμένο. Έτσι ας συμβαίνει και στην ζωή μας, και όχι να βυθιζόμαστε ολοσχερώς στα γήινα». «Πρέπει να θεωρούμε τον εαυτό μας χειρότερον απ' όλους».

Ιδιαίτερα επέμενε στην απόκτησι ταπεινού φρονήματος. Σαν βοσκός λογικών προβάτων που ήταν, έψαλλε συχνά με την ποιμενική του φλογέρα τα εγκώμια της ταπεινοφροσύνης. Με παροιμίες, με πατερικά ρητά, με διαφόρων ειδών ιστορίες, με τρόπο ήπιο, με ύφος ελεγκτικό, «πολυμερώς και πολυτρόπως» ωδηγούσε το ποίμνιό του στον δρόμο της ταπεινώσεως.

—Χωρίς την ταπείνωση, έλεγε, δεν σώζεται ο άνθρωπος. Αν πιστεύσουμε πως από δική μας αξία σωζόμεθα, έχουμε απατηθή. Θα σας αναφέρω ένα διδακτικό περιστατικό. Μία επιφανής αρχόντισσα, αρκετά ευσεβής αλλά όχι και αρκετά ταπεινή, καθώς κοιμόταν είδε ενα συγκλονιστικό όνειρο: Πάνω σε ένδοξο θρόνο ο δίκαιος Κριτής! Και απέναντί του πλήθη λαού, μεταξύ των οποίων και η ίδια. Ο Χριστός ετοιμαζόταν να καλέση πλησίον του τους εκλεκτούς. Εκείνη που βασιζόταν στις αρετές της και στις καλωσύνες της περίμενε μεγάλες τιμές, αλλά έπεσε έξω στην πρόβλεψί της. Κάποια ταπεινή χωριατοπούλα εκρίθη άξια για την πρώτη θέσι. Δεύτερος ήταν ένας φτωχός χωρικός που φορούσε μάλιστα και τσαρούχια. Ακολούθησαν στην σειρά πλήθη απλοϊκών ανθρώπων. Σε μια στιγμή ο Κύριος έπαυσε να προσκαλή άλλους. Εκείνη επάνω στην απελπισία της απεφάσισε να τον πλησιάση και να του υπενθυμίση τα καλά που είχε κάνει. Ο Χριστός όμως απέστρεψε εντελώς το πρόσωπό του απ' αυτήν. Εξουθενωμένη πλέον, «κάλαμος συντετριμμένος», έπεσε στο έδαφος, έκλαψε και ανεγνώρισε ταπεινά πως πράγματι δεν της άξιζε η ουράνιος βασιλεία. Να, αγαπητοί μου — εδώ δυνάμωσε την φωνή του ο στάρετς — το ταπεινό φρόνημα! Έτσι πρέπει να σκεπτόμεθα όλοι.

Όταν ξύπνησε από το όνειρο η αρχόντισσα, δεν τόλμησε πιά να φιλοξενήσει υπερήφανες ιδέες στην ψυχή της. Της έδωσε ο Θεός με το όνειρο αυτό ένα αξέχαστο μάθημα.

—Μα, πάτερ, ερώτησε κάποιος, τόσο πολύ επικίνδυνη είναι η υπερηφάνεια;

—Παιδί μου, του απήντησε, φρόντισε να περιτυλίξεις τον εαυτό σου με την ταπείνωση, και τότε δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε, έστω και αν ο ουρανός πέση επάνω στην γη.

Τα λόγια αυτά του στάρετς μας δείχνουν πόσο καλά κατείχε τα πατερικά κείμενα. Να τι γράφει σχετικά ο Αββάς Ισαάκ: «Εάν κολληθή ο ουρανός τη γη, ο ταπεινόφρων ού θροείται» (Λόγος 81ος). Ο ποιμενικός του αυλός απέδιδε πιστά τις μελωδίες των μεγάλων διδασκάλων της Εκκλησίας.

Την ώρα που έδινε την κοινή ευλογία στα πλήθη συνήθιζε πάντοτε να τους προσφέρει κάποια σύντομη και επιγραμματική διδασκαλία. «Ο Θεός», είπε κάποτε, «στέλνει το ελεός του μόνο στους ταπεινούς».

Πηγή: Ο Στάρετς Αμβρόσιος, σελ.156-157, Έκδοσις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.